

A Kúria a dr. Ábrahám Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lázár Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságnál 4.M.76/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.21.392/2011/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.21.392/2011/3. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 41.700 (negyvenegyezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes a módosított keresetében az alperest 2007. július 1-jétől 2007. augusztus 16-áig terjedő időszakra bruttó 162.000 forint elmaradt munkabér és 2006. szeptember 1-jétől 2007. augusztus 15-éig terjedő időre bruttó 605.000 forint elmaradt túlmunka ellenértéke megfizetésére kérte kötelezni. A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság - kijavított - 4.M.76/2009/37. számú ítéletével kötelezte az alperest bruttó 98.250 forint elmaradt munkabér és ennek 2007. augusztus 23-ától, 333.174 forint túlmunkadíj és ennek 2007. február 22-étől a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte az alperest a kereseti illeték és az állam által előlegezett költség megfizetésére. Álláspontja szerint az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes részére a 2007. júliusi és augusztusi munkabért kifizette volna, tekintettel arra, hogy az alperes által csatolt bérjegyzékeken szereplő névaláírás a beszerzett írásszakértői vélemény szerint nem a felperestől származik. Ezért kötelezte az alperest bruttó 75.500 forint alapbér alapulvételével az elmaradt munkabér megfizetésére. A tanúk vallomásait és a becsatolt munkaügyi ellenőrzésről készült jegyzőkönyv adatait értékelve tényként megállapította, hogy a felperes az alperesnél állatgondozó segédmunkás munkakörben hétköznaponként a napi 8 órás munkaidőt meghaladóan, napi 10 órát dolgozott, így naponta 2 óra túlmunkája keletkezett, hétvégén pedig napi 4 óra rendkívüli munkaidőben végzett munkát, ezért a túlmunkával érintett 2006. szeptember 1-jétől 2007. augusztus 15-éig terjedő teljes időszakra (a kereseti kérelem korlátaira is tekintettel) megállapította, hogy a felperes 2006. évben munkanapokon 172 óra, 36 hétvégén 144 óra, míg 2007. évben hétköznapiokon 326 óra, hétvégén pedig 256 óra rendkívüli munkaidőt teljesített, ezért 2006-ban 360 Ft/órával számolva, 2007-ben pedig 377 forint órabér figyelembe vételével összesen 333.174 forint túlóradíj illeti meg. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.21.392/2011/3. számú ítéletével az

elsőfokú bíróság kijavított ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve a megfellebbezett részét részben megváltoztatta, és az alperes által a felperes részére túlmunka díj címén fizetendő összeget 318.774 forintra és ezen összeg után az elsőfokú ítélet szerinti kezdő időponttól járó és mértékű kamatra leszállította, leszállítva az alperes által fizetendő eljárási illeték és előlegezett költség összegét is. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperest a másodfokú felperesi perköltség és fellebbezési illeték megfizetésére. A megyei bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az indítványozott körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően okszerűen mérlegelte, és a tényállást is helyesen állapította meg. A jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásával fejtette ki, hogy az alperes a felperesnek a 2007. július és augusztus hónapra járó munkabért nem fizette meg. A bizonyítékok mérlegelésével helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes a munkaviszonya fennállásának időtartama alatt hétköznaponként napi 2 óra, hétvégenként 2 x 4 óra túlmunkát végzett ellentételezés nélkül. A megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban egészítette ki, hogy a jogviszony kezdő időpontját illetően a felperes a perben következetes előadást tett arról, hogy a munkaviszonya nem 2007. április 1-jétől állt fenn, amelyet a 2007. július 4-én az OMMF Dél-alföldi Munkaügyi Felügyelőség által felvett jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozata is alátámaszt. Ezt a körülményt a pert megelőzően a 2007. szeptember 4. napján az OMMF előtt történt meghallgatáskor az alperes sem vitatta. A túlmunkavégzés mértékét illetően az OMMF jegyzőkönyv tartalmazta a felperes azon nyilatkozatát, hogy az alperesnél 7-19 óráig dolgozott szünetekkel. E tárgyban az alperes akként nyilatkozott, hogy a felperes munkavégzése 7 órakor kezdődött és 18 óráig tartott. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy az alperes által becsatolt munkaidő-nyilvántartás, amelyet a felperes nem is írt alá, nem volt elfogadható a tényleges munkavégzés időtartamát illetően. A munkaidő-igazolás szerint a felperes a munkát naponta 7 órától 11 óráig végezte, majd 11 órától 14 óráig ebédidejét töltötte, és ismételten 14 órától 18 óráig dolgozott. Az alperes által becsatolt munkaidő-igazolás szerinti munkaidő ténylegesen osztott munkaidőnek felelne meg, azonban az Mt. 120. § (2) bekezdése szerint ennek alkalmazására kollektív szerződés vagy a felek megállapodása szolgálhat alapul, de az alperes egyikkel sem rendelkezett. Három óra időtartamban ebédidő biztosítása pedig az Mt. 122. §-ának rendelkezéseibe ütközne. Mindezekből következően helyes az elsőfokú bíróság okfejtése a felperes napi túlmunkavégzése mértékéről, továbbá arról, hogy a felperes a perben kétséget kizáróan igazolta a hétvégi munkavégzés tényét és annak mértékét is. E körben a felperes nyilatkozata és a beszerzett tanúvallomások adatain túlmenően az OMMF jegyzőkönyv adatait is figyelembe kell venni, mely szintén hétvégi munkát igazolt. A

megyei bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a túlmunkavégzés mértékének meghatározása során figyelmen kívül hagyta az OMMF jegyzőkönyvben foglalt azon felperesi perben nem cáfolt nyilatkozatot, miszerint 2006. évben 20 nap rendes szabadságot igénybe vett. Ebből következően ezen időtartam alatt túlmunkavégzésre nem kerülhetett sor, ezért 360 forint órabérrel számolva 40 órára bruttó 14.400 forinttal csökkentette a túlmunkadíj összegét. Az alperes határidőben előterjesztett felülvizsgálati kérelmében kérte „a jogerős ítélet megváltoztatását és a felperesi kereset elutasítását”.

Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján megállapított tényállás téves, így azt a másodfokú eljárásban sem lehetett irányadónak tekinteni. Az eljáró bíróságok indokolatlanul nem vették figyelembe az alperesi tanúvallomások, a becsatolt munkaszerződést és a munkaidő-nyilvántartást. Ezzel szemben a felperes vallomását, illetve a kizárólag a felperesi vallomáson alapuló munkaügyi ellenőrzés jegyzőkönyvét, valamint azon tanúk vallomását, akik a felperestől hallották, hogy az alperesnél túlmunkát végez, indokolás nélkül elfogadták, és ez alapján állapították meg a túlmunkavégzést illetve annak mértékét. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság a bizonyítékokat helytelenül mérlegelte és megalapozatlanul vette alapul az első fokon iratellenesen megállapított tényállást. A 2012. június 4-én érkezett „felülvizsgálati kérelem kiegészítése” megjelölésű beadványában tételesen értékelte az alperes a felperesi (Z.H.Á., Z.K., B.J., S.M.) tanúk vallomásait azzal, hogy a tanúk általánosságban és a felperestől származó információkra alapozva nyilatkoztak, továbbá elfogulatlannak nem tekinthetők. Az alperesi bizonyítékokról előadta, hogy a bíróságok az okirati bizonyítékokat figyelmen kívül hagyták, így többek között a 2007. április 1-jei munkaszerződést és a munkaidő-nyilvántartást. Nem értékelték továbbá, hogy a felperes több mint három évvel a munkaviszonya megszűnése után indított pert, valamint hogy a munkaügyi ellenőrzés során nem állapítottak meg szabálytalanságot. Alaptalanul utasították el továbbá a szakértő kirendelésére vonatkozó kérelmét. Hivatkozása szerint az alperesi tanúk (V.GY., P.GY., M.SZ.) igazolták, hogy a felperes 7 és 12 óra között dolgozott az alperesnél, de a munkaideje alatt két órára elmehetett, hétvégén pedig nem végzett munkát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget az eljárás során nagyobb részben jogi képviselő nélkül eljáró alperes kioktatási kötelezettségének a bérfizetést érintő felperesi aláírásra vonatkozó szakértői vizsgálat vonatkozásában. Az alperes hivatkozott arra, hogy a felülvizsgálati eljárási illetéket átutalással lerótt, de ezt a felülvizsgálati eljárásban nem igazolta.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati kérelem önálló rendkívüli jogorvoslati kérelem, ezért a törvény értelmében abban pontosan meg kell jelölni a jogszabálysértést és annak indokait [Pp. 272. § (2) bekezdés]. A határidőben előterjesztett felülvizsgálati kérelem a felperes teljes keresetét elutasító határozat meghozatalára irányult, amely nem tartalmazott jogi érvelést arról, hogy a 2007. július - augusztus hónapokra járó elmaradt munkabért megítélő jogerős ítéleti rendelkezés miért jogszabálysértő. A Pp. 272. § (1) bekezdésében megállapított 60 napos határidőn belül előterjesztett felülvizsgálati kérelemben kell a Pp. 272. § (2) bekezdés alapján előadni a jogszabálysértés megjelölése mellett, hogy a jogerős határozat megváltoztatását a fél mennyiben és milyen okból kívánja. A Pp. 273. § (5) bekezdés pedig kimondja, hogy a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni. Erre tekintettel a határidőn túl benyújtott ún. felülvizsgálati kérelem kiegészítésében az elmaradt munkabért megítélő ítéleti rendelkezés jogszabálysértése körében előadott, valamint a bizonyítékok Pp. 206. §-ba ütköző mérlegelése tárgyában kifejtett érvelést a Kúria nem vehette figyelembe. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott iratellenes tényállás megállapításra, valamint a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére. Az eljáró bíróságok a felek perbeli és a pert megelőző (az OMMF Dél-alföldi Munkaügyi Felügyelősége által folytatott munkaügyi ellenőrzés során tett) nyilatkozatait és a tanúk vallomásait az okirati bizonyítékokkal (a munkaszerződés, munkaidő-nyilvántartás és bérjegyzékek) összevetve a logika szabályainak megfelelően egyenként és a maguk összességében értékelték, és okszerű következtetést vontak le a felperes által elvégzett hétközi és hétvégi ellentételezés nélküli túlmunka tényére és mértékére nézve. Az eljáró bíróságok a döntésükről a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségüknek eleget téve számot adtak, álláspontjukat részletesen kifejtették, és helytállóan jelölték meg a hivatkozott jogszabályokat is. Mindebből következően a jogerős ítélet nem volt jogszabálysértő. A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta. A pernyertes felperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, így az erről szóló határozathozatalt a Kúria a Pp. 79. § (1) bekezdés alapján mellőzte. A pervesztes alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az Itv. 50. § (1) bekezdésben foglalt mértékű felülvizsgálati eljárási illetéket köteles viselni.

Budapest, 2012. december 12.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hitelével: Nné tisztviselő